

Roditelji je nazvaše Belinda zbog starog praznoverja da će ime bar malo uticati na dalji život ružičastog, kmekavog stvorenja čiji izgled po rođenju nije mnogo obećavao. U jalovoj nadi tešili su se da ni stariji sinovi nisu izgledali Bog zna kako na početku, a izrasli su u normalne, fine momke. Već posle nekoliko dana su sa tugom shvatili da njihovo najmlađe dete nikad neće biti slatka vesela devojčica koja će im obasjati starost; a par meseci kasnije sa užasom su otkrili da je dete slepo. Kako su godine prolazile, bilo je sve gore — iako je, osim slepila, Belinda bila zdrava i rasla kao iz vode, fizička izobličenost je rasla zajedno sa njom. Krivili su svoju želju da u poznim godinama dobiju dete, činjenicu da su angažovali babicu za koju se već neko vreme sumnjalo da je pakosna vračara, a naposljetku i katastrofu od pre trista godina zbog koje njihovi preci dugo nisu izlazili na površinu i koja im je u amanet ostavila povremene kužne oblake i večito tmurno nebo.

Belinda je odrasla uz uzdržanu ljubav svojih roditelja i neprestano maltretiranje od strane ostale dece u ulici. Zvali su je Blinda Nakaza, pravili joj razne smicalice, a kad bi im ponestalo mašte, gađali su je uz smeh busama i kamenjem dok je sporo pokušavala da se sakrije. Uprkos svemu uporno je izlazila napolje, uspevajući na volšeban način da otključa vrata i da izbegne sve prepreke koje su joj postavljali roditelji. To ih je dovodilo do ludila; iako nisu sebi smeli da priznaju da se gade sopstvenog deteta, ipak nisu mogli da trpe da dolazi kući kaljava i krvava, posebno što su već dugi niz godina izbegavali da je dodirnu. „Ne, ne mogu više...“, slušala je Belinda majku u kuhinji lica priljubljenog uz vrata svoje sobe, „...njena koža...i kosa...ko je još video da neko ima takvu kosu? Užasna sam, znam, ali svanulo mi je kad je naučila sama da se oblači i ostalo! A treba joj svaki drugi dan čistiti rane. Šteta što joj se

braća odseliše...” Braća...stavila je polako ruku na svoje lice, jedino lice koje je ikad dotakla...da, braća su je branila, ali život ih je odavno odveo dalje, mada ni od njih nije dobila neku naročitu naklonost, samo nespretni i usiljene bratske pošalice kad bi došli u posetu roditeljima. Položila je šaku na ogledalo, za koje je znala da joj nikad neće biti potrebno. „Šta je to sa mnom?!“ vrisnula je, ali u sebi...Belinda se nikad neće žaliti. Čelom je dotakla hladno staklo. Nikad.

– Ko je ona ružnjikava devojka tamo? – upitao je Doktor prljavog giliptera koji je sedeo na olupini automobila izvlačeći maksimum iz pikavca.

– Ružnjikava? – upitani je bacio pogled u pravcu Belinde koja se polako i pomažući se rukama kretala duž neke ograde – Mora da ste neki fin gospodin kad ono možete nazvati samo ružnjikavim! To je Blinda Nakaza. Slepica. Bukvalno.

Gilipter zašišta kroz zube smejući se sopstvenoj šali, ali ga preseče Doktorov ledeni pogled. Pokazao mu je gde je kuća njenih roditelja i otišao srećan igrajući se kovanicom koju je dobio kao nagradu.

Nekoliko dana kasnije Belinda je stajala u dnevnoj sobi glave nezainteresovano iskrenute u stranu.

– Bel, dušo, Doktor kaže da može da ti pomogne...

Osetila je kretnju majčine ruke prema kosi, ali ruka se brzo povuče pre nego što ju je dotakla.

– Želiš li da vidiš, dete? – očev glas je starački drhtao – Doktor zateva tvoj pristanak.

Doktor...zašto ćuti? Okrenula je glavu ka mestu gde je pretpostavljala da se on nalazi i jedva приметно klimnula.

– Zašto želite da mi pomognete? – pitala je iznenada dok su trajale pripreme za operaciju.

Doktor se trgao i pogledao zabezeknuto u nju.

– Mislili ste da sam i nema? To bi tek bilo previše, zar ne?

– Izvini, dete, nisam znao...imao sam ćerku, takođe je bila slepa, godinama sam pokušavao da je izlečim, ali kad sam završio sa istraživanjima i kad sam bio tako blizu uspeha, ona je...napustila nas je zauvek. Kad sam te video na ulici...

– Je li i ona bila nakaza kao i ja?

Doktor je izbegao odgovor čeprkajući po aparatima i praveći veću buku nego što je bilo potrebno.

– Ne boj se, Belinda, sada ću ti dati anesteziju, utonućeš u san i probuditi se kad sve bude gotovo. Nadajmo se najboljem.

Probudila se sa zavojima na očima. Doktor je sređivao instrumente, u vazduhu se moglo osetiti da je zadovoljan operacijom. Stavio joj je ruku na rame.

– Sedmi dan od danas ću ti skinuti zavoje, nikako ih nemoj skidati bez mene. Moram te pripremiti bar malo, plašim se da bi šok bio prevelik.

Obećala je da će se strpeti i sačekati ga do večeri sedmog dana.

Sedela je u svojoj sobi i šakom prelazila preko glatke površine ogledala. Zavoji su je svrbeli, ali nestrpljenje ju je svrbelo još više, bio je to sedmi dan. Doktor je nazvao i rekao da će možda doći i ranije, ali nije ga bilo. U kuhinji se čuo žamor okupljene porodice. Nije mogla više. Laganim pokretima je počela da skida slojeve zavoja.

Prvo je nazirala čudne obrise u ogledalu, crne debele linije koje su se polako tanjile sve dok nisu potpuno nestale. I bila je odjednom tu, pred svojim očima. Mahnula je rukom u neverici, a prilika iz ogledala

joj je odmahнула. Pokrenula je obe ruke brzo, prilika je uradila isto. Pola sata je žudno i sa čuđenjem gledala svoj odraz, krupne zelene oči, dugu, gustu kosu, pravilno lice. Bila je prelepa. Doktor! On je ovo uradio! Mora da je bio čarobnjak...

Presrećna i bez najave uletela je u kuhinju.

– Vidim vas!

Užasnuta, stala je kao ukopana na vratima.

– Zdravo, mala rugobo! — graknule su zajedno zelene spodobe bez usana i noseva glasom njene braće i istim nespretnim šaljivim tonom.

– Bel, dušo! — ćelava majka je istovremeno pušila cigaretu, kuvala veliki broj kafa, mešala nešto u loncu i listala kuvar. Jedna od ruku je krenula ka Belindi, ali zaustavila se i ostala da visi u vazduhu.

Otac, bezoblična masa boje zemlje sa očima i ogromnim osmehom, je ćutao očigledno zadovoljan.

– Nisam li ti rekao da me sačekaš?! — na zadnjim vratima stajala je figura sa bezbroj crvenih očiju i doktorskom torbom među pipcima.

Belinda se bez reči vratila u sobu, zaključala vrata i sklupčala se u uglu. Rešila je da ne izlazi napolje neko vreme. Možda nikad više.